

—** У НОВОМЕ САДУ У ЧЕТВРТАК 16. ФЕБРУАРА 1884. **—

* ГОДИНА IX. *

ПОЗОРИШТЕ.

* БРОЈ 15. *

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Паљави свагда о дану сваке представе на по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 новч. месечно. — Претплатна се паљави администрацији „Позоришта“, у матичном ставу, у Новоме Саду.

ХАМЛЕТ.

Трагедија у 5 чинова, од Виљема Шекспира, с енглеског превео др. Лаза Костић.

(Наставак.)

Хамлет.

Кажите глумцима да се журе.

(Одлази Полоније.)

Хоћете л' и ви да их пожурите?

Обојица.

Хоћемо, господару.

(Одлази Розенкранц и Гилденстери.)

Хамлет.

Хој-хој! Хорације!

(Одлази Хорације.)

Хорације.

Ево ме, драги господару, на вашу заповест.

Хамлет.

Хорације, ја се нисам дружио
с поштенијим од тебе човеком.

Хорације.

О! господару мој, —

Хамлет.

Не, не ласкам;

јер шта ми можеш ты користити,
што немаш прихода, до вољети,
на рухо, хлеб? Ко ласка убогом?
Нек јеаик лиже с глупог блага сласт,
а вито нека клеца колено,
где може ћер испузит'. Чујеш ли?
Чим душа моја мога бирати,
међ људма разликоват', изабра
за себе тебе: јер си вазда ти
све трпео, а као не трпиш ништ';
и благост и злобу срећину
једнаком хвалом примао: благо
што му је с умом удешена крв,
те није рупа врули срећиној
под прстом да јој свира. Дај ми тог

што страсти није роб, унођу га
срцу ми на дно, срце срца мог,
к'о тебе што сам. — Али доста тог! —
Пред краљем ће вечерас глумити;
једна ће наговестит' појава,
што ти казивах, оца мога смрт:
Молим те, кад се појави тај чин,
свом снагом душе мотри стрица ми:
Не изда л' му се скривено зло
на један говор, онда онај дух
нечастив беше што га видесмо,
а машта ми је тако чађава
к'о ковница Вулкана. Добро паз',
јер мој ће глед му лице заквачит',
па после ћемо саставити суд
и оцену о виду његовом.

Хорације.

Разумем, господару мој,
украде л' ишта док се глуми глум,
неопажен, ја плаћам крађу сву.

Хамлет.

Већ долазе: Доколан морам бит', а ти
избери место.

Дански марш. Трубе.

Долази Краљ, Краљица, Полоније, Офелија, Розенкранц,
Гилденстери и други.

Краљ.

Како нам живи наш синовац, Хамлет?

Хамлет.

Прекрасно, вере ми; од камелеонове хране:
једем ваздуха, кљукају ме обећањима. Ви не
бисте ни копуна боље гојили.

Краљ.

Мене се не тиче тај одговор; то нису
моје речи.

Хамлет.

Сад више нису ни моје. — (Полонију.) Господине, ви сте некад глумили на великој школи, рекосте?

Полоније.

Јесам, господару; и сматрали су ме као доброга глумца.

Хамлет.

Па шта сте приказивали?

Полоније.

Приказивао сам Јулија Џезара: Убили ме на Капитолу; Брут ме убио.

Хамлет.

Брутална посла убити онде тако капитално тело. — Јесу љ' глумци готови?

Розенкранц.

Јесу, господару, чекају вашу добру вољу.

Краљица.

Оди овамо, драги мој Хамлете, седи до мене.

Хамлет.

Не ћу, добра мајко, овде има притељивије твожђе.

Полоније (краљу).

Ох! Шта велите на то?

Хамлет.

Госпођице, да легнем у ваше крило?

(Пружни се *Офелији* чело ногу.)

Офелија.

Немојте, господару.

Хамлет.

Ја мислим главом на ваше крило.

Офелија.

Да, господару.

Хамлет.

Мислите ли ви, да су мени земаљски послови на уму?

Офелија.

Ја ништа не мислим, господару.

Хамлет.

То је лепа мисао лежати међу ногама де војачким.

Офелија.

Шта је, господару?

Хамлет.

Ништа.

Офелија.

Ви сте весели, господару.

Хамлет.

Ко, ја?

Офелија.

Да, господару.

Хамлет.

О Боже! ја сам вам само приклапало. А шта човек да ради, ако се не весели? јер, вид'те само, како је моја мати весела лица, а мој отац је умръо тек' од ово два часа.

Офелија.

Није, господару, има двапут два месеца.

Хамлет.

Толико? (Тако давно?) Е, па онда нека враг носи црну, ја ћу огрнути самур-доламу. О спаситељу! Умръо пре два месеца и још није заборављен? Онда се можемо надати, да ће спомен славног човека преживети му живот са по године; али, тако ми богојадице, мора градити задужбине, јер иначе тешко њему, нико не ће мислити на њега, као ни на дрвеног коњица, што су му написали на гроб:

Куку, куку, јао!

За дрвенком није ником жао.“

Трубачи трубе. Долази неми приказ. Долази неки краљ и нека краљица, врло се милујући; Краљица га загравила. Она клекне и куне се, да му је верна. Он је подигне и наслони своју главу на њена ненадра; легне на постелу од цвећа: видећи да је заспао, она га остави. Одмах долази неки клупан, узме његову круну, пољуби је, успе отрова краљу у уши и оде. Краљица се врати, нађе краља мртва и стане жајностиво узмахивати. Отровник се врати, са још два-три Немака, те и он као да јадикује с њом. Мртво тело панесу. Отровник проси и дарује краљицу; она се донекле одушипре и не ће; а! на посјетку прими му љубав.

Офелија.

Шта то значи господару?

Хамлет.

За бога, то је зливачко шури-бури; а значи несрећу.

Офелија.

Може бити да се тим немилом износи основа глуме.

Долази Пролог.

Хамлет.

То ћемо чути од овог дерана. Глумци не уму ћутати; они ће казати све.

Офелија.

Хоће ли нам казати што је значио овај неми показ?

Хамлет.

Да, или какав био показ што би сте му га ви показали: немојте се само ви стидети да му покажете, он се не ће стидети да вам каже шта мисли.

Офелија.

Ви сте несташни, ви сте нестални! Хоћу да пазим на игру.

Пролог.

„Молимо господу и братију
Да имају милост и грацију
Тужну нам чут' играцију.“

Хамлет.

Је ли то пролог или стихови на каквом прстену?

Офелија.

Кратко је, господару.

ЛИСТИЋИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Милош Обилић,“ драма у пет чинова, с певањем, од дра Ј. Суботића.)

Приказ тог старог, али увек радо виђеног познаника 5. фебруара о. г. цепао је врло добро. Сви приказивачи редом заложили су били сву своју добру вољу и труд, те смо тако имали уживања у складној игри наших вредних глумаца. Сви заслужују да се похвале, што су гледали, да одговоре интенцијама песниковим. Требало би им и у другим комадима на то више пазити, ако су ради, да не остану у свом глумовању на једном, те једном mestу. Ко застаје, тај и заостаје у својој игри, а то тек не ће хтети ни један свестан глумац, коме је запста до напретка свога стало. Све се може савладати, ако нас само руководи мисао, да будемо што кориснији и себи и друштву. Постојанством и чврстом вољом може се много постићи и у обичном, а камо ли не у позоришном свету, који је пун чаролије и слатки, ал' и туге, и невоље и патње свакојаке.

Осим уживања у добром и складном приказу, уживали смо још и у лепој војничкој свирци некадашње петроварадинске, а сада филиповићеве пуковнице, која ће од сада свирати у на-

Хамлет.

К'о женска љубав.

Долази неки краљ и нека краљица,

Глумачки краљ.

Три'ести пут обиђе сунчев лет
Нептунов вал' и земљин обли свет,
Још дванаест више месец, обасјан,
Уморном свету замењива дан,
Од кад нам љубав срда грије два,
Од кад нам брака свети пламен сја.

Глумачка краљица.

Толико пута нек' се око нас
Обрну јоп док љубав стигне гас.
Ал', куку мени, нешто си ми вео,
Променио си се, што си невесео?
Ја стрепим нешто. Ал' што стрепим ја,
Да није теби, господару, стра;
Од љубави је женска страшивост,
Ил' небрига, ил' не зна шта је дост'.
Доказала сам љубав по вери,
По љубави и страх ми промери.
За силну љубав сумњица је жас,
Кад сумња ујас, љубав бива страс'.

(Наставиће се).

шем позоришту. Ми смо запста захвални управи, што гледа, да сваки праведни захтев наше публике задовољи. Сада је на публици, да редовним положањем позоришта покаже како зна ценити и уважавати такав поступак позоришне управе, која сваком приликом иде на сусрет свакој израженој жељи, која се према нашим приликама даје испунити.

С.

СИТНИЦЕ.

(Максим Црнојевић на Цетињу.) „Глас Црногорца“ јавља: „Чујемо, да је овашње добровољно позоришно друштво читаонице цетињске наутило, да представља ових месеје „Максима Црнојевића“, чувену трагедију нашега гласовног песника Лазе Костића. Срећно да Бог да!

(Дилетант из краљевске породице.) Принц Леополд, војвода албански, трећи син краљице Викторије, суделовао је прошлог петка у вече у концерту, што је приређен био за добровољне цели у Ешеру код Винсдора. Његово краљевско височанство певало је једну енглеску баладу са таквом уметношћу, да је на бурно захтевање публике песму још једаред отпевало.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

15. ПРЕДСТАВА.

У ПРЕТИПЛАТИ 10.

У НОВОМЕ САДУ У ЧЕТВРТАК 16. ФЕБРУАРА 1884:

НАШИ РОБОВИ.

ПОЗОРИШНА ИГРА У 5 ЧИНОВА, ОД САХЕР МАЗОХА, ПРЕВЕО САВА ПЕТРОВИЋ.

ОСОБЕ:

Фаустина, бароница Левенбергова	М. Рајковићка.
Гроф Кальцов	Барбарић.
Саломон банкар, земаљски заступник	Суботић.
Јудита, кћи му	Л. Петровићева.
Хазе одветник, земаљски заступник	Милосављевић.
Фани, жена му	Ј. Добриновићка.
Хорн, уредник „Напретка“	Ђ. Станојевић.
Штотенхауер творничар, земаљски заступник	Димитријевић.
Ханибал пл. Молвиц	Дринић.
Бернард, лекар	Марковић.
Мадлена, певачица	Л. Хадићева.
Павао Урбан	Ружић.
Ана, собарица бароничина	С. Димитријевићка.
Слагарски момак	И. Станојевић.

Збива се у некој немачкој престоници.

У суботу 18. фебруара први пут: „БИБЛИОТЕКАР.“ [Шаљива игра у 4 чина, написао Густав Мозер, превео Б. Галац.]

Улазнице се могу добити у писарници позоришној од 9—12 пре подне и од 3—5 после подне, а у вече на каси.

Болује: П. Добриновић.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.